

P.O.h

All. Polgári Iskola!
Tanárképző Főiskola

III.

Magyar és egyetemes
irodalom

f.

Régi könyvek
1825-ig.

A. 694 sz.

Suppl.

5433.

ÉS **FILIS,**

H A R O M

K Ö N Y V B E N .

1809.

XI/904. J. 12. M. 6. S. 18.

ÉTI és FILIS,

költött Nevek alatt

D A L L O K

HÁROM KÖNYVBEN.

S A S M I H Á L Y
ÁLTAL.

760

K A S S Á N,

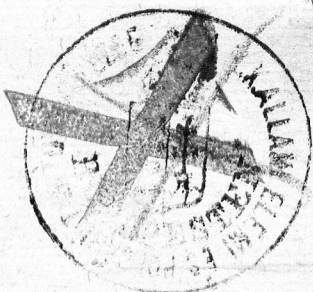
Ellinger István, Ts. és Kir. priv. Könyvnyomtató
betűivel.

1 8 0 9.

SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM
 Magyar Irodalomtörténeti Intézetének Könyvtára

Lelt. napló: *V. a.* sz.: *5433*

..... csoport: szám.

TEKINTETES
NEMES és NEMZETES
KIS-DOBRONYI
ISÁAK SUSÁNNA

KIS ASSZONYNAK,

alázatosann ajánlja

a' Szerző.

THE

WENT & NEW

THE

THE

THE

THE

THE

Tekintetes Kis Asszony!

Ha Csokonait, Mátyásit,
'S Kisfaludy Sándornak
Meg-nem halható irását,
Bálványait e' kornak
Bájoló lélekkel bírnám:
Tollat azért ragadnék;
Hogy betses Neved' le-írnám;
'S Annak örök díszet adnék.
Meg-esmértetném lelkedet
A' két Magyar Hazával:
Meg-esmértetném szívedet
Egyenes jóságával;
Hogy a' késő Maradék-is
Esmérne-meg Tégedet;

'S A' messze fekvő vidék - is
Harsogtatná Híredet.
De minthogy ez ki-nem telnék
Szomorodott lelkembe,
'S még tám szavakat sem telnék
Erre rezgő Nyelvembe;
Meg-engedj, ha Írójának
Lábaidnál tette-le
Ajánlását; e' Munkának
Fényesebbé tétele.

*Írtam B. Keresztúrhoz 1807-dik Esztendőbe
Sz. Mihály Hava 9-dik Napján.*

A' Tekintetes Kis Asszonynak

alázatos Szolgája
S A S M I H Á L Y.

ELSÖ KÖNYV.

ETI

DALLOKBA.

— — —
*Ha bár a' néma köveknek
Nyögném-is keservemet;
Még-is sokkal tsendesebbnek
Érzeném bús Lelkemet.*

*Hát ha tulajdon Magadnak
Panaszlok, 's fájdalmimat
Meg-szánod; óh hogy szaladnak,
'S hogy üzöd kínaimat!!*

*Te! a' kit nem nevezhetek,
Kedves! Kinek tettzetek
E' szomorú versezetek, —
Tudd-meg: Szívedért lettek!!*

I.

A' HÓLDHOZ.

Te, ki az Áthmosférának
Bojongaszsz tetejébenn !
Bús Hóld! ki szemem árjának
Résztt vettél özönébenn.

Te midőnn ezüst tsajkádonn
Hasítád a' Levegőt,
Láttad, halvány világtsádonn,
Hogy lesém a' Hit-szegőt.

Rejtsd-el sűrű fátyoloddal
Az előll szent képedet,
A' ki jádzik hatalmaddal,
'S Neveti nézéfedet.

Vagy óh! vagy juttasd efzébe,
Esküvése nagyságát,
Mellyet tett annak nevébe,
Kinek féli nagyságát.

Vagy tsak ennyire tudj menni,
Lobátsold - ki Nevemet. —
Már Hit-szegővé nem lenni,
Tanítod a' szép Nemet.

II. E T I H E Z.

Én a' tenger bánatoknak dúló habjann lebegve,
Rontsolt szívvel, el-aléltann, 's már már alig he-
regve;

A' mennykövek rám tárgyaló ujj mormolási
között,

Midőnn eggy halálos tsapás után rám más
ütközött.

Akkor, midőnn Te a' puha gyönyörűség karjainn
Kedvedre múlattz, a' le-dúlt reménységnek hantjainn
Nyögök, sirva panaszolom az érzéketleneknek
Gyászos esetem', 's jajokat meg-indítom
ezeknek.

Úgy van, nézd ama Debretzen tsillagát 's szeme
fénnyét,
Ki a' tsavargó Dunának át bújta bús örvényét,
Ki öszve járta a' Bértzek rémítő Barlangjait,
"S még kedvére, a' Zordon közt éneklette Daljait.

Azt mondom: kinek nagy neve az örök Hír
Temploma

Falánn ragyog, melyet oda az érdem keze nyoma ;
Azt, kit a' külső Nemzetek koszorúkkal tisztelnek,

'S Nemes Hazámnak érzékeny Írói énekelnek :

Egyfzóval, ama nagy VITÉZT kit LILLÁja keferve
Meg - emésztt, bú, gyötrelmek, 's jajok között
keverve.

Ezt ETIkém! meg-könnyezte a' néma fa'levele,
A' ligetek' hús árnyéka, 's a' barlangok' kebele,

Akkor, midőnn az érzékeny, és még-is érzéketlen
LILLA rablója szemlélte hervadni érzéketlen.

Akkor midőn Baráti-is el-hagyták meg-vetették
Azoknak kötelelségét, ezek magokra vették.

Úgy van! de ama Hív LILLA zokogta búj gyötrelmét

Kedvesének, 's könnyeivel enyhíté veszedelmét,
Te pedig óh kedves gyilkos! Híved gyötrő
siralmát

Halmazod hit szegéssel, 's fel-forgatod nyugodalmát.

III.

ESDEKLÉS.

Meddig nyögök még előtted?

Meddig léfzel kegyetlen?

Meddig hagyfz még körülöttem

Sohajtni ? érzéketlen!

Nem szánod-é keserveit

Annak, ki tisztel Téged?

Ha bé-kötözöd sebeit,

A' kitől jó inséged.

Ha annak, ki Hóhéra vólt

Létednek, él mord képe

Benned, hogy lehet, hogy meg-hólt

Hívedé? szívem lépe!

Ah be igazságtalan vagy

Te, kegyetlen Angyalom!

Nézd kínom' tsoportja melly nagy,
Még sins femmi jutalom.

Nyögök, panaszodom, minden
Remény sугára nélkül,
Esdeklek óh Kedves! Minden
Minden enyhülés nélkül.

Óh Remény! 's édes Nyugalom!
Ti az élet' bajait
Enyhítók! 's kedves Angyalom!
Jertek lelkem' kínjait

Óltani. — Derítettetek már
Fényt, — lelkem tsak a' kódök
Fekete tsoportjainn jár,
Óh be régen küfzködök!

IV.

KÖSZÖNTŐ ETIHEZ.

Míg Flóra nyílt virágait
Tépegeti számodra,
Lelkem hív fohajtásait,
Raggattya óltárodra.
Vedd ezeket zálogúl,
Szívem indulatinak;
Melly Téged' tart jutalmául,
Szeretlen fájdalomnak.

V.

KISFALUDI SÁNDORHOZ.

A' Himfi szerzőjéhez.

Bús Férfi! hát Hazánk' fénye, 's ditsósége,
Nemes lelkedbe, őlly buzgósággal ége,
Hogy érette kínos keserveid között,
Hív kezed, egygy betses zálogot kötözött?

El-hatott sugára hozzánk e' munkának,
A' mellyel használni kívánsz, a' Hazának
Szent Óltárinn tömént gyujtogatók tüze
Gyujtásában; 's minden unalmat el-úze.

Fel-lázzadtak azok, a' kiknek érező
Lelkeket, a' Parnassz' útján, örvendező
Indulat vezérli, 's gyáfzos szerelmedet
Fájlalni nem szűnnek, 's tisztelni Tégedet.

Né-

Némellyek a' görbe bükfák' oldalába
Vágják-bé Neved', vagy a' függő sziklákba;
Mások a' Perkeknek Echóit tanítják
Nevedre, vagy a' Hír' Tág Templomát nyitják.

Illyen közös öröm 'sibajjai között,
Ditső Nyelvünk-is, rád kofzorút kötözött;
'S Íróink' (míg HIMFI a' Lethénn nem úszik)
Tollaikban, a' tűz érted nem aluszik.

Én-is bár ezek közt tám utolsó legyek,
Tifzteleteredre, szent indulattal mégyek;
'S bé-írom Nagy Neved' szívem' táblájába,
Az érdemefeknek kofzorús sorába.

Buzgó szereteted' (a' mellyet a' Haza
Eránt való hűség lelkedre halmaz,)
Betses zálogáért, tsak ennyit adhatok.
Fogadd-el kérlek! míg többel szolgálhatok.

VI.

E T I H E Z.

Hagyj-el már Angyalom! ne kínozz szüntelen,
Ne erefztgesd nyilad' arra, ki büntelen.

Híszem ha vétettem, vagy vétek, Kegyetlen!
Mind csak az, hogy Téged' tisztellek Hitetlen!

Vagy csak azért szórod rám a' keserveket,
Hogy hullattass véllem szomorú könnyeket.
Véllem, — hísz' én Téged' tisztellek szüntelen,
Ne erefztgesd hát rám nyilad', Hűségtelen!

VII.

EGGY NYÁRI ÉJTSZAKA.

Nézzétek e' Pompát! — Az Athmósferának
Tetejénn, mint annyi fáklyák villogának
A' gyúlható gázak, mellyek' csoportjába,
Electrika szikra vetőde magába.

A' tündöklő tsillag' seregébe, maga
Az Éjj Királynéja pompáann ballaga;
'S ne, hogy a' kisebbek fényljenek felette,
Halavány világát néki egyengette.

Késő éj-fél utánn; majd meg-fetétüle
Az egész természet, 's gyász leplébe üle;
Mellyet gyászofabbá még az-is tetézett,
Hogy a' Hóld éppenn most mofolyogva nézett.

Hová lettél fényes — oh itt jön! szélesztvén
A' durva letétet, sugárit eresztvén;

A' mellyek, annyira küzd'tek már, hogy
végre

Eggy kedves'b szürkület mofolyog az Égre.

Nézzed az Isteni Ró'sa bimbójának

Fejlését, itt képét láthat'd e' munkának,

Vagy ETInek nézzed pitziny szája táját,

Meg-láthat'd ezt a' szép Természet munkáját.

Oh! de tsalt a' látás, 's az első tekintet,

Nem a' Hóld ez, néz'd tsak! fényes'b e' tekintet.

A' Hajnal ez, Posta, de a' kit ábrázol

Melly nagy léfz'! ha erre bámulást ruházol.

A' születendő Nap küldi ezt előtte,

Mikor sugárit, a' Horizonra lőtte;

'S az árnyékba meg-tört, 's fok világot
vesztett,

Alufzékony fények készítik-el eztet.

VIII.

Á M O R H O Z.

A h elégedj-meg jajommal,
Ne gyötörjed képzésem',
Szánd-meg ifzonyú kínommal
Keferves pihegéfem'!

Ne halmazd kegyetlenséged'
Eggy ártatlan' fejére,
Kit úgy-is hitetlenséged
Le-ver a' kín mélyére.

Ah ha minden hűségének
Jutalmát így aratja!
Cipris szép Istennéjének
Hogy lehet áldozatja?

Hogy áldozhatnak hűséggel
A' kiket meg-kötözött,
'S fogva tart vad keménységgel,
A' szörnyű kínok között.

De el-vész örökre el-vész,
Kedves emlékezete
Óltárodnak, ha ez így léfz;
'S ilyen bérrel fizet e'.

'S majd eggy durva homály rejti,
Istenséged bé-véle.
Szívem ugyan el-felejtí,
Ámbár általad éle.

IX.

A' SZÉP NEMHEZ.

Kellemetes Szépek! kik bús panaszokkal
Vádoltok bennünket, 's gyászos jajotokkal;
Eájoló szépségtek' ígéző szavára
Ígérjük, le-omol keménységünk' Vára.

Le-mondunk jafsunkról, mellyet engedtetek
Magatokonn, tsak hogy mezfíze ne menjetek,
'S ne kívánjátok azt, hogy mindég sohajtsunk
Elóttetek, 's néktek térdet, fejet hajtsunk. —

Nem, ama Simándli nagy társaságának
Híres törvényeit, tsak tartsa magának
Ki kérjük, a' ki azt valaha fundálta.
Bennünk ugyan Társát még fel-nem találta.

X.

E T I H E Z.

Tudom, ah kedves Angyalom!
Kétes pihegésedet,
Magam - is szörnyen fájlalom,
Leg - gyázos' b efetedet.

De a' Te, 's az Én kegyetlen
Végzésink, a' Törvények'
Szentségét őrzik végetlen.
Óh! gyötrő érzemények!

Panaszolja hát egymásnak,
Kegyetlen Fántomunkat;
Tsak Téged' választlak társnak,
'S Itt nézd bódogságunkat.

XI.

TEMETŐI GONDOLATOK.

Gyászos Egek! hát rettentő mennydörgések
szavára,

A' létel, egy nem létellé megy által valahára?
Hát a' változást nem esmért végzéseknek szentsége
Szerént; a' minek kezdete vólt, annak léfzen vége?

Ugy van. — A' mi teremtetett eredeti vóltára,
Vifzfa rohan Sz. Istenünk ki-mondott *múljonjára*;
'S a' tsak most bimbózni kezdett lilium, a' ki-
nyílttal

Egyenlőenn enyészik-el, az el-húlt Hiatzinttal.

Úgy tűn-el az Embernek-is élete Horizonja,
Ha a' Halál meg-hidegült karjait rá' fel-vonja;
Úgy hervadnak meg tetemi, 's eredeti porára,
Úgy változnak által ama *halavány* tsapására.

Mint a' Természet, 's a' Flóra leg-kedves'b
leányai,

Ha át-sütik leveleit a' Nap' hev sűgárai;

Mint az Ég' terhes fellege kebeléből le-omlott

Kemény Jég: — A' Nap hevére víz tseppetskékké
bomlott.

XII.

EGGY BARÁTOMHOZ.

Én itt a' szelíd Mú'sákkal,
A' kedveltség karjainn,
'S a' mosolygó Grátziákkal,
A' Bóldogság halmainn

Vígadok; míg Te sohajtva
A' Kopár Al-főldségnek
Pufztájinn, bús fejed hajtva
Nyögsz, 's hívánsagid égnek.

XIII.

P A N A S Z.

Még-is tsak bús panaszimmal,
Nyögöm - ki keservemet!
Még-is tsak óhajtasimmal,
Kerefem Kedvesemet.

Óh gyötrő Egek ! kínomnak
Mikor vettek már véget?
Mikor léfz , hogy Angyalomnak ,
Kedves képe nem éget ?

Ha távol vagyok színétől ,
Óh gyötrő kín ! mit érzek!
Ha látom , tekintetétől
Tetétől talpig vérzek.

Itt a' Törvénynek szentsége,

Rázza öszve lelkemet.

Ott az óhajtás mélysége,

Refzketteti szívemet. —

Óh gyázos eset! vels véget

Rémítő kínaimnak!! —

De ne bánsd! úgy-is el-éget,

Halmaza fájdalmiinnak.

XIV.

OPOTSENSZKI GYÖRGYHEZ,

a' mikor Cseh Ország haza hívta a'
S. Pataki Anya Oskolából.

Míg Hazád óhajtva várja,
Édes öleléседet;
Lelkem a' komor bú járja,
Nyögvén távol létedet.

XV.

FEL-KIÁLTÁS.

Gyászos Egek! hát szívemet
Annak áldoztatjátok,
Kinek, ha halja nevemet,
Tám ez-is szörnyű átok?

Hát szívem, hajlandóságom,
Hűségem, szeretetem,
Jutalmi meg-útáltságom?
'S egygy gyászfzal vont életem?

Nem, el-dúlom intézetét
Szívem bitanglójának,
El-felejttem szeretetét,
Az Ég remek lyányának.

Ha a' Lethébe temetett,
Nem nézvén hűségemet,
Meg-vetem, a' mint meg-vetett
Kegyetlenül engemet.

Nem vidít-meg többször ETI, —
Úgyvan, de meg - szomorít!
Óh Czipria! ha meg - veti
Hűségem; gyászbába borít.

XVI.

TANÚNAK HÍVOTT HELY.

Óh Te kékellő Hegy' tája!

Hol szívem el-olvadtott,

'S e' boldog Vidék' lapája,

Melly élet leppet adott. —

Szent Hely! hol a' szerezetnek

Ittam édes Nektárát,

'S a' leg-bóldogabb életnek,

Láttam ditsó határát. —

Te! hol kedvesem' karjai,

Karjaimba ragadtak;

'S szívünk' édes 'sibajjai,

Hév tsókokba olvadtak;

Te légy tanúja kínomnak ,
Melly képtelen ostromoz ,
Légy tanúja bánatomnak ,
Melly szívemenn sátoroz.

Óh ha borongós napjaim ,
Egyszer el - ofzlanának !
'S keserves sóhajtasaim ,
Örömré változnának.

Szent Hely ! egy Óltárt építnék
Örök emlékezetre ,
'S egy ró'sa lügost készítnék ,
Ez Óltár' emeletre.

Mellyre Czipris Istensége'
Hatalmát rajzoltatnám ,
'S az itt fojó nedvessége'
Habjaival nyalatnám.

Óh akkor a' bódogságnak ,
'S örömnék közepette
Ülnék , 's tám a' M-Orfzágnak ,
Járnék százszor felette !

XVII.

ETIHEZ.

Úgy van. Kérlek hidd-el, Kedves
Kintsem! hogy érted nedves
Szemem, 's lefz-is mindég az.

Míg ró'sás pitziny szád édes
Tsókjait, ajakam negédes
Pirofsára hinti, az

Andalodásba ,eresztett
Szerelem, 's borba feresztett
Liber Atyánk, Nektárát.

Addig sírok sóhajtozva,
Régi örömöm' fel-hozva
Nyögök, látván határát.

Óh nints itt! túl az életenn,
A' vég Ház fedelezetenn,
'S a' sír mohos hantjainn.

Tart ez, mert Kintsem' kebele,
Tízta hűséggel van tele;
Nézd, hogy függök karjainn!

El-rontja a' vas Törvénynek
Békóit, bár melly kemények,
Érttem lángzó hűsége.

A' Tömlöztök bús bóltjai
Meg-nyílnak, látván kínai
Hatalmát. — áh nem elég e'!

XVIII.

GYÖTRELEM.

Ti borzasztó gondolatok!

Ti lelkeim' gyötrő bánatok

Fúlsatok, repüljetek!

Hogy szívem' keferúsége,

'S bús lelkeim' habzó kétsége;

Együtt tűnjön veletek.

Hadd legyen már valahára

A' létel, egy kis nyugtára

Eltemnek, hadd vígadjak.

'S el-múlván lelkeim' keferve,

Mellybe bé-vagyon keverve;

Egy kis nyugvást ragadjak.

Óh! ha el-nézem azokat,
A' kínos változásokat,
Mellyen meutem kerefztül;

Lelkem borzadáfssal telik,
'S kím' még jobban érlelik,
Szívem' járvánn kerefztül.

Tsak az ETI hitlenségét
Nézzem, 's gyáfzos két színségét;
A' Pokol' örvényébe

Tafzít-bé, mellybe eleve,
Érzékenyetlenné leve

Lelkem, bús keservébe.

A' leg-nagyobb gyönyörűség,
Nékem gyáfzos keserűség;
'S mellybe más múlatozik.

Azok a' zöld bółtozatok,
A' gyöngy - szem forma harmatok,
És a' mi illatozik;

A' Fülemile' nótája,
A' dörmögő Rigó' szája,
A' Ró'sa, a' Hiatzint.

Ezek édes érzéseket
Gerjesztnek, 's forró heveket
Másba, — nekem búra int.

Már az igaz, ki-tanúltam
Hogy mindég hijába búsultam;
Mert ETI hív, 's ártatlan.

Sőt mint én úgy szenyved ő-is
Kínjába, úgy hervad ő-is;
Hogy mért volt vígyázatlan. —

Az ő szívet-is tördeli
A' bú, 's ízekre szeldeli;
El-hervadtak ró'sái.

A' mellyel hajdan meg-teltek,
'S hozzá vonfszódást neveltek
Bennem, gyöngy két ortzái. —

Régi kedve búra vála,
Az aggodás helyt találá
Ártatlan érzésébe.

A' Tavasz' gyönyörűsége,
A' virágok ékeisége,
Tsak bút hoz már mellyébe.

A' lételt örök fogságnak
Tartya, 's kínos boszfizúságnak;
A' mellybe könnye pereg.

A' Tavasz' ékeiségei,
Néki, 's a' nyár' kellemei
Tömlötz, mellybe kefereg.

Egy vad-állat, egy kegyetlen,
Egy nevetlen érzéketlen,
Ül Rab-háza' ajtajánn.

Ki, minthogy maga nem érez,
Ha Kintsemnek szíve vérez;
Örül rajta a' Kaján.

Azt tartja gyönyörűségnek,
Hogy ha az Emberiségnek
Nem gondolván jufsával;

Le-kötözhet egy Angyali,
Egy meg-bájosló Hajnali
Nyílt Ró'sát, mordságával.

Abbann áll gyönyörűsége:
Ha szörnyű kegyetlensége,
A' Szerentsétleneket

Gúnyolhattya, és goromba
Kevélységével, egy nyomba
Tapodhattya ezeket.

Dúrva Fogság! meddig tart'fz még!?
Mikor elégli-meg az Ég
Szenyvedésed, Angyalom?

Mikor léfz hajlandóságod'
Követni Szent szabadságod?
Sorsod ha nem fájlalom.

Majd a' sír nyálkás öblibe
Ha temetnek , a' nyeli-be,
Vagy Te , vagy Én kínomat.

Mellyek annyira gyűltek már ,
Hogy utolsó végem-is vár ;
'S óhajtom haláloamat.

Jer! jer! óh jól-tévő halál!
Benned szívem nyugtot talál;
Ha hideg karjaiddal ,

Öfzve martzonglott szívemet
Meg-öleled , 's bús Testemet
Bé - hinted hantjaiddal.

Óh tsak Te adhat'd azt vízfőza ,
A' kiért bús lelkem ifzfőza ,
A' kétségbe hullottak'

Kínjait. — Más nem tehetné ,
Hogy nyugtát vízfőza nyerhetné ,
Mellyek már el-szállottak.

Le - omlott a' gyönyörűség

Óltára , 's a' keserűség.

Fogott helyet szívembe.

Minden gyötrelmet érezek ,

Minden szem pontra vérezek ;

Ezek vernek erembe.

Jövel hát, és vagy engemet

Vég - el , avagy kedvesemet

Szabadítsd kínjaiból,

Vagy engemet, vagy ETInek

Hóhérát, törjed femminek ;

Óldozz rab lántzaiból ,

XIX.

KÖSZÖNTŐ.

Szent Érzések ! mellyek szívem'

Hív duzzadozásinak

Udvaroltok ; kedves Hívem

Éltető látásinak,

Mondjátok - meg : hogy érette

Pihegdétselve élek.

'S óh ezt már hányszor értette,

Hogy kedvétől reménylek!

Moft - is, midőnn a' víz habja

Vízi hív sóhajtásom' ;

Ezt nyögöm, hogy vagyok rabja:

'S e' minden óhajtásom !

XX.

FOGADÁS.

Óh nem bánom, hogy születtem,
Ha még ETI-is érettem;
Nyújtja gyászos Napjait.

Nem! sőt vígadok egészzen,
Ha szívem az övé lészén,
'S nékem mondja jajjait.

Sőt, ha mindég víg hajnalom
Derülne - is fel, Angyalom!
Bóldogságom' nem adom

Érette; mert ha elsőzik
Az idő, 's közte mennykőzik,
Durrog, lobban, fogadom:

Hogy inkább ezer kínokat,
Sok milliomm fájdalmokat,
Inkább állok ezerfzer;

Hogy sem ETIm el - pártoljál,
Vagy más szívéhez hódoljál;
'S meg - ne tsókoljál egyfzer;

XXI.

KLÁRI SÍRJA FELETT.

Eggy Bimbó, a' melly magával
Bé-tölté a' Tájékot,
Tsak azért lett: hogy nyilttával
Hervadjon boritékot.

XXII.

SZABÓHOZ.

Míg a' zöldellő Tavasznak
Szétt mállott virágait,
'S ama kő-szírtos kopasznak,
Rohanó darabjait

Kesergetném; hogy fázmodra
Eggy Oszlopot faragjak,
'S így el-készült Oszlopodra
Virág koszorút rakjak.

Jut eszembe áh! az alatt
Hogy mind ezek el-múlnak,
'S a' mint a' nap, 's a' hét haladt,
A' semmiségbe húllnak.

Sok

Sok örökké tartóságot,
Igérető ofzlopot
Nézz, melly minden tífzfraságot
El-hullatott, el kopott.

El-hullnak a' tarka rétnek
Tzimeres virágai,
'S a' himes kofziorú rétnek,
Szét' nyilnak fonásai.

Csak a' Nemes tselekedet
Halmazott rakásai,
És a' fzüntelen éledett
Szeretet lámpásai

Azok, mellyek mindég mai
Erővel ditsekednek,
'S a' mellyekből mindenhai
Ofzlopok emelkednek.

Ezekből, érted lángoló
Tífzta fzíven' hív heve,
Néked egy örökké való
Eröss ofzlopot teve.

Melly a' századok el-múltát
Bátorsággal meg-veti,
'S a' halmok', hegyek' le-húltát
Truttzolással neveti.

XXIII.

KÖSZÖNTŐ ETIHEZ.

E kötés virágot hozom
Tiszteletül Nevednek,
Bár tudom; többel tartozom
Hív emlékezetednek.

XXIV.

A' HÜSÉGTELEN ETIHEZ.

Óh Te! kinek hév karjaid,
Hajdan által ölelve
Tartottak, 's édes tsókjaid
Közt, örömmel meg-telve,

Nevettem a' bú, 's bánatok
Ostromló Ményköveit;
Mormoló gyászos szózatok
Remitő eszközeit.

Te kinek édes szavára,
Által adtam szívemet,
'S eggy kétes ajánlására
Esküdtem hűségemet.

Hova lettek ajánlásid?

A' mellyet hallott maga
Az Égnek fok fogadásid
Közt ragyogó tsillaga.

Hát a' szent hűség tüzének
Olly pislogók fákjai,
Hogy egy gyáva kebelének
Meg-fojthattyák párái?

Úgy van, a' hűség lántzai
Szétt' szaggatva hevernek;
Mihelyt —nek szavai
Szívedbe fézket vernek.

'S egy kegyetlen meg-vetéssel
Fizeted szívefségét
Annak, ki hív tiszteléssel
Buzogja ki hűségét.

Várj! várj! mert a' szent Természet,
'S tám maga-is Tzithére
Bosszút áll, ha el-enyészett
Benned hűségem bére.

XXV.

A' TERMÉSZETHEZ.

Szent Természet! míg kebeled

Édesítő mű szere

ETIm karjann tarta, veled

A' Bánatok ezere,

Egy mélyly üreg esmeretlen

Örvényébenn rohana;

Óh bár most-is e' kegyetlen

Panaszom ne hallana!

De már a' bú el-hervasztya

Meg-sorvadt kebelemet,

Az aggódás meg-lankasztya

Izekre tört szívemet.

Nem birom, óh már nem többé.

Panaszimat el-nyelni,

Nem! mert halmazódik többé,

'S ó már félek nevelni.

Ki-öntöm hát keservimet

Szent Természet kebele,

Roppant ürege! ETImet

Hangoztasd vízfíza vele.

Hogy esmérjen-meg az élő

Egy Szépet, de kegyetlent;

Hogy esmérjen-meg: mert félő,

Hogy tisztel érzéketlent.

XXVI.

AZ EKHÓHOZ.

Ti köd lepte Völgyek' szomorú Ekhói!
Ti a' kő-szálak sebes Zuhogói!
Zuhogjátok egy el-hagyatott jajjait,
Fogjátok-fel sűrű fohajlásait
Annak, ki tsak azért nyögi bús panaszit,
Hogy hitte egy álnok szív ajánlásit.

Vagy óh vagy bús Ekhó! jer velem a' fetét
Berkekbe, jajgassuk egymás esetét;
Hagyjuk itt a' Világ' borzasztó lármáit,
'S a' tiszta hűség lárvás maskaráit.
Itt öntsünk könny záport gyászos esetimre,
'S halmazzunk átkot kegyetlen ETImre.

XXVII.

MEG-HATÁROZÁS.

Nem egy háládatlanért, nem
Sirja szemem könnyemet.
Nem egy Hiteszegettért, sem
Sorvaszt a' bú engemet.

XXVIII.

MÉG EGYSZER ETIHEZ.

Hűségtelen! azt gondoltat,
Hogy örömöm' el-lotsoltad,
'S szomorúságba ejtél!

Nem, találtam én más képet,
Nálladnál százszorta szépét,
Hogy engem' el-felejtél.

Tudakozd a' Vizek habját,
Meg-sugják, hogy FILIS rabját,
Már talám szenyvedheti.

Kiért égni, nyugodalom;
Nyögni, édes aggodalom. —
Ez a' változó ETI!

MÁSODIK KÖNYV.

FILIS

DALLOKBA.

*Búsúlt szemem érted strja,
Zápor módra könnyeit
FILIS, míg bús mellyem birja
Sztvem vergődéseit.*

*Tsak utánnad sohajtozom,
Tsak Te lészel énnékem
Mindenem. — Néked áldozom,
Tsak róllad zeng Énekem.*

I.

M. GRÓF ERDÖDY GYÖRGY

M. GRÓF ASPREMONT MÁRIÁVAL

lett Házasságára.

Látám a' fegyveres Diánnát, mutatja
Búját, könnyeitől nedves Ábrázatja:
Mintha az Akteon szeme előll menne
Fejét le-tsüggeszti, nints vígaság benne.

Látám Czipria szép Istennéjét sírva,
Mintha e' lett volna bús homlokán írva:
„ El-vesztém Nimfáim között a' leg-szebbet,
„ A' leg-fzelídebbet, a' leg-nemesebbet. “

Bús Isténnek! én-is sírok hát veletek,
A' hová titeket vízf bús gyötrelmetek
Megyek, fel-hágok á' Bértzek tetejére,
'S a' vadon erdőknek homájos völgyére.

'S itt a' bús Echóval gyászolom estetek,
Tsak a' magofs бүкnek nyögöm keservetek,
Vagy a' mélly barlangok setét üregébe
Ülök-le, 's ott sírok lelkiem kétségébe.

De valami lárma üti-meg fületem!
Hogy jádzol-meg kérlek bús szívem engemet!
Hífszen az Istennék' gyászba borúlása,
Lett az elébb kínod' meg-halmazódása.

Mit érzek? az ágyúk' sűrű ropogása,
A' rezgő trombiták' búsúlt sikóltása,
Mintha nem Bellóna, nem Márs jőne felém;
Eggy még esméretlen örömet lő belém.

Eggy fereg Inneplő tsoport' közepette;
Lobogó Zászlóját Himen fel-üttette.
Óltára egészfszen van lángba borúlva,
'S az Inneplő fereg körül' artzra hüllva.

Két Ifjú egymáshak karjára ereszti
Magát, 's igen édes érzésbe fereszti,
Kiknek Előiktől érdemlett Nagyságok
Tündöklik; 's tulajdon önnön Méltóságok.

Mind kettő a' Ditső Árpád' maradéka,
Mint mutatja szívek, annak ajándéka;
Mellybe a' szívetet, a' Nagy-Méltósággal;
'S a' Húség, küld'nek egy Földi-Méltósággal.

Úgy van. — ERDŐNYVEL öfzve szövetkeze,
ASPRÉMONT MÁRIA Méltóságos keze;
Hogy kettőjök szíve egyé dobogása,
Lenne életeknek Tavaszi nyílása.

Hogy egymásba leljék örökre kedveket,
'S hogy öfzve kaptsolván leg-hívebb kezeket.
Az élet bajainn trutztoljanak végig,
'S édes érzéseket emeljük az Égig.

Úgy van bús Istennék! már el-hágy egéfszfen
E' született Grófné, és Himene léfszen.
A' ki a' mint vígann lobogó fákjája
Mutatja, végig léfsz leg-hívebb Dajkája

Fogadja, a' Haza fő-bóldogságára,
E' Kegyes Grófnénak léfz mindég ments-vára.

Kibenn a' Nemzetnek édes reménysége
Bé-telik, 's e' Nembe léfzen ditsólsége.

Meny! meny! Kegyes Grófné! érezni azokat
A' földi Kintseknél főbb bóldogságokat,

Mellyekre, az édes Anyai nevezet

Jól-tévő segédje, hidd-el; hogy el-vezet!

Menyetek! menyetek! Ti két Méltóságok!

Eggymás karjann lenni minden bóldogságok

Hatalmát, hívségtekkel nem léfz néktek foha

Semmi idő szakasz foha-is mostoha.

Minden lépésekre szívetek meg-teljen

Örömmel, 's vígságtok az Égig emeljen.

Éljetek! éljetek! ezt kiáltja szája,

Méltóságtoknak leg-kifsebb hív szolgája.

II.

Ugyan arra,

AZ EKHÓHOZ.

Mit enyelegsz? a' Termézet
Szépe tölled el-enyészett,
Ekhó! és vígann hozod

A' bús ágyúk durrogását?
'S a' mások víg kiáltását,
Magad-is fokszorozod?

Menny - el inkább álhatatlan
A' mélly Völgyekbe, hallatlan
Kétfzinséged' siratni.

Hát a' nyögő panaszoknak,
'S a' bús kiáltásoknak,
Illy rút végét várhatni?

Moft sír; — zokogva botsátja
Bús panaszit, majd ha látja
A' szerentsést vígadni,

Katzag: 's az ágyúk torkának,
Ki-rohant gyász postájának,
Nem győz széjjel szaladni.

Ott hágy a' köd-lepte Völgybe,
Hogy örömet egy vén Tölgybe
Vágjam; és én! a' kivel

Bús sorsát egygyütt nyögette,
Hogy szerelmét el-vesztette
Mefszze; — a' lármánn kivel. —

Ne nógafs, óh! ne öngemet
Hogy örüljek, keservemet
Tudom már én tsak írni. —

Az én számba az Innepi
Hangot-is, komor gyász lepi;
Nem tudok mást, tsak sírni.

Nem lát'd az Ég bóltozatja
Bús forsunk', hogy siratgatja
Komor fellegeivel?

És Te örömet mutatol,
'S engem-is arra nógatol,
Nyugtod' énekeivel? — —

De mit zúg az Embereknek
Víg szája? öröm éneknek
Jön fülemben zengések!

Az Ágyúk sem úgy bömbölnek,
Mintha embereket ölnek;
Nem borzafztó bőgések!

'S Gróf ERDŐDY Nevét, és még
ASPRÉMONT' hirdeti az Ég
Szakadozott homálja!

Ah kedves hang! tsak szívemet
Féltem, illy nagy örömemet
Félek, hogy ki-nem álja.

Duzzad e' hangra, és készen
Van, hogy ki-jöjjön egészfszen. —
Így 'sibong örömébenn. —

E' két Méltóság' vár fala,
Légyen az Úrnak Angyala;
E' Védje életébenn.

III.

A' MÚSÁHOZ,

Bíztatás.

Músám! a' kies Tempének,
Eggy leg-szebb ékelsége;
Meg-hervadott levelének,
Ki-nyílik még szépsége.

Úgy, hogy ha most hervadozik,
Kétséges keservébe;
Lész olly idő, hogy áldozik
Néked, vídám kedvébe.

Úgy van. Nézd tsak meg-hervadnak
A' fűvek, 's ki-fakadnak;
És majd gyönyörű dílt adnak,
A' ki-nyíló Tavasznak.

Ha a' Nap' nyájas sугára,
'S élesztgető melege ;
Rá hull hideg oldalára ,
'S ofzlik a' mord Tél jege.

És akkor, meg-kettőztetve
Adják vízfíza, azokat
A' tóllök különőztetve
Vólt kellemes szagokat.

Mellyeket az Éfzak dere,
Tóllök el-szedegete ;
Hogy mélly álomba hevere,
A' bús tájék ligete.

Így FILIS-is bár fokára,
De meg-ujjít egyszer még ;
Majd ha el-jő valahára
A' régegn óhajtott vég.

Ha kevélysége meg-fzűnvn,
Karjaidra karjait
Adja, 's negédje el-tűnvn,
Szeded heves tsókjait.

Óh leg-felségesb jutalom,
Bús szívem habzásának!
Ha engem' eggy nagy hatalom,
Tart néki sajátjának!

Énekelj hát személyéről,
'S szívem' epedéséről!
Óh énekelj jég szívéről!
'S lelkem' bús gyötrelméről!

Úgy-is csak érte rebegek,
Tsak ő bírja szívemet,
'S ha ő nem, — komor fellegek!
Fogjatok -fel engemet.

Rejtsétek bús kebelembe,
A' feledékenységnak
Tengerét; hogy még éltembe
Szárnyalhassak az Égnek.

IV.

AZ EL-SZÁRADT NEFELEJTS.

Nefelejtsem el-felejté
Örömöm', és buba rejté
Hervadása, kedvemet.

Áh FILIM! ne légy Nefelejts,
Te! és foha el-ne felejts
Edes Kintsem! engemet.

Légy több Te! mint a' Tavasznak
Virági, mellyek meg-afznak
Eggy heves Nap' sugára

Rá sütésétől, hívséged
El-tántorítani Téged
Ne hagyjon, fű módjára.

Hidd-el! e' tart még életbe,
E' búkkal terhelt életbe;
Hogy szeméjed' esmérem.

Külömbenn, e' Nefelejtsel
Hervadna lételem-is el;
'S bé-nyelne egygy bús verem.

De most, ha hervad szépséged,
Ha a' zúzos Tél bánt-is Téged'
Hevülök én melletted.

Szívem éltető lánggal ég,
Ezzel vízfzonozza az Ég,
Ha szenyvedek éretted.

V.

KÖSZÖNTŐ FILISHEZ.

E' kötés ki-nyílt virágom',
Szentelem Innepednek;
'S áh! ezzel minden vígságom',
Fel - áldoztam nevednek.

VI.

A' HÓLDHOZ.

Minden, a' mi teremtetett,
A' mi érzi az életet,
Bús Hóld! világod' fényére
Mosolyog, 's vígann foj vére:

Éppen csak én nem vígadok,
Sőt kínaimba hervadok. —
Óh Egek! hát magam vagyok,
Kinek kefervei nagyok?

Más Kedvese hív karjainn,
A' Fák setét árnyékainn
Kedvére sétál; 's kebele
Édes érzésekkel tele.

Én pedig, el-tűnt Angyalom'
Kegyetlenségét fájlalom. —
Nyögök, óh! nyögök szünetlen
Érted, Te kedves Kegyetlen!

Sírok, panaszkodom, éjjel
Küszködöm ezer veszéllyel;
Tsak egygy szem-pillantás sintsen,
A' melly reám kint ne hintsen.

Az Ég' fényes Tsillagai,
Lelkem' kinzó Hóhérai;
Tsak mord ködöket óhajtok,
Óh kín! még meddig sohajtok.

VII.

A' HERVADT LILIOMHOZ.

Óh Te kertek kis Lyánkája,
Bíbor leplés Liliom!
Létednek-is szív Dajkája,
A' szertelen fájdalom.

Óh be csak Te vagy szívemnek
Képe, szépek kelleme!
Öszve rontsollott Testemnek,
Rád néz minden teteme. —

Az én ortzámonn-is nyillott,
A' Hajlnal hasadása
Hajdan, hol a' bús gond fogott
Hely't most, 's a' bú rágása.

Én-is hajdan bíborommal,
Ledérenn kevélykedék:
De most, kétséges forsommal,
Mélly bánatnak eredék. —

Óh, hogy hajol-le leveled
El-hervadva, szárától!
Én-is így hervadok veled
Lafsan, lelkem kinjától.

VIII.

A' MAGÁNOSSÁGHOZ.

T sendes Berkek ! ti rejtsetek
Kebletekbe, hogy veletek
Tölthessem életemet.

A' Ti bóldog méhetekbe,
Tudom, hogy nem mehetnek-be,
Kik gyötrennek engemet.

Egyért az egész Világot
Útállom; és a' vígságot,
Örökösenn meg-vetem.

Az Embernek nevezetét,
Sőt mindennek szeretetét,
A' Lethébe temetem. —

Eggy fofzta-meg mindenemtől,
Leg-drágább tsendefségemtől;
Eggyért vagyok kántelen

Szenyvedni, 's áh olyan seb e',
Pár-is vólt a' millyen sebbe,
Sohajtozván szüntelen

Búmba, bé rekedt forrása,
Vagy ki-apadt bús fojása,
Két szemem könnyeinek.

Mellyek záporként omlottak
Gyáfolására, 's zúgottak
Kínom keferveinek.

Óh tsak tsendes Fojamatok!
Tsak Ti Hajnali Harmatok!
Lehettek Barátaim.

Útállom a' Társaságot,
Meg - vetem a' Barátságot,
Ti lefztek fajátaim. —

Meg-fríselhettek engemet
Zöld Ligetek! 's bús lelkemet,
A' Menny bóldogságaig

Ragadhatjátok. — A' Kertek
Melly díft a' kéztől nyertek:
A' Bál mulattságaig.

IX.

AZ EL-TÉVEDT ÖRÖMHÖZ.

Öröm! Te kóborló vendég hol tévejégsz?
Meg-sorvadt szívembe ugyan mit enyelegsz.
Hiszem a' bódogok nyugott kebelébe,
Hány szív várakozik rád, hév reménnyébe.

Ném, ném fogadlak-el, vége már kedvemnek,
El-rothadott fele része-is szívemnek;
Tsak a' sír meg-bűszhödt feneke tehetné,
Hogy lelkem hajdani nyugtát el-érhetné.

Addig tsak zokogom gyárfzos panaszimat,
'S mellyembe bé-rohant gyötrő kínaimat;
Mellyeknek halmaza, ha még nevelkedik,
Testem a' föld pora közzé keveredik.

Mit keresel hát itt? menny inkább a' Város

Fényes falaihoz, e' veled határos:

Én e' kis tsermelybe meg-vonom magamat,

'S itt pengetem búsann szomorú lantomat.

X.

A' TERMÉSZET REMEKE.

A' Természet egy Rósától,
Tavaszszal terét kapott,
Hogy félig nyílt bimbójától,
Az Ambra hozzá tsapott.

Esdekelve tudakoztak,
A' Grátziák felőlle
Mit hordoz, 's el-tsudálkoztak;
Mert FILIS lett belőlle.

Úgy van. — Bajos kellemeinek
A' Ró'sa, 's a' Hiatzint,
Eggy vídám tekintetének,
Ambrás Nektárokat hint.

Le-veri a' kő - szíveket,
Eggy kedves mosolygása;
'S a' remekbe szült műveket,
Át járja pillantása.

Tsak a' hallhatatlanságot
Nem nyomta homlokára:
Kár, hogy ő - is e' Világot
Át' éli, valahára!

XI.

S Z A B Ó H O Z.

Menj menj a' hová hív önnön bódogságod,
Tsak erántam tarts'd - fel tiszta barátságod;
A' távol létel, nem tilthat - meg Tégedet,
Hogy nékem szenteljed Baráti szívedet.

XII.

A' TAVASZHOZ.

Jőjj kies Tavasz! enyhítsed
Szívem gyötrő kínait,
Hű's árnyékkal hivesítsed,
Meg - eméltő lángjait.

Áh egy kedves kép szívemet
Örökre öszve törte;
'S külömbenn - is bús lelkemet,
Pokol kinnal gyötörte.

Sőt még most - is mindég kínoz,
Kegyetlen viselete
E' Kedvesnek, 's reám bűt hoz
Meg - vető tekintete. —

Rejts - el kedves Tava!z! rejt - el

Virágid közt engemet ;

Hogy a' kékes Nefe!ejtsel ,

Vídámítt - sam szívemet.

Azt a' Szerentsétlen szívét ,

Mellynek forró hévsége

Meg - emé!szt , nem lel - vén hívet

Olvasztó tüze!sége.

Eggy tsendes Berek lugaf!sa ,

Eggy Barlang öblezetit

Árnyéko!zó ; hadd nyugt!f!sa

Kínom emlékezetit.

A' Faúnok énekesi ,

Ekhó!zván ke!servemet

Itt , tám FILIS fel - keresi

Érte égő szívemet.

XIII.

A' SZERELEM ELSŐ TÜZE.

Eggy titkos láng futja szívem hév várát
Annyira, hogy alig lelem határát;
Hevülök, már nem-is lelem helyemet,
Majd meg-emészti pihegő mellyemet.

Nékem a' Nyílt Tavasz gyönyörúsége,
A' Tulipán, a' Liliom szépsége,
A' tsergő patakok édes tsergése
Kedvetlen, szívemnek gyárfos érzése.

Tsak a' magános Völgyeket keresem,
Hol a' búsann nyögő Gerlitzét lesem,
Mintha eggyezne bal farsunk, pihegek
Egybe vele, könyörüljete Egek!

Eggy fa mellől, eggy kis fattyú löve rám;
Mérges nyila szívem vérzé-meg talám;
Mert az ólta olly febes dobogása,
Hogy majd öfzve töri mellyem' mozgása.

Hogy meg-löve, ki-katzagá estemet,
Nem orvasolhatja más-meg sebemet
Ezt mondá: hanem e' liget Nimfája
FILIS, flaftromot készít pitziny szája.

Gyógyítt-meg hát, minthogy más nem gyógyít-
hat,
E' kínból tsak flaftromod szabadíthat,
Majd el-lopom Tegzét néked tserébe
Flaftromodért, ama hűvös Tserébe.

XIV.

ÁRIA FILISHEZ.

Nyögök Angyalom! szüntelen érted,
De Te kínos fájdalmam nem érted;
Óh hányszor panaszolkodtam, az éjj
Tsendes magánofsága-is veszéj.

A' magános Ligetet kerestem,
Mellybenn a' tsergő patakot lestem;
Óh hát itt-is szívem gyótrására,
Nem találtam búm enyhülésére.

A' szomorú Hóld fekete lepje
Meg-olvadván, leve szánó tsepje
Lelkemnek, búmat ő-is könnyezi,
Kínos állapotomat érezi.

Halavány ertzáját töllem rejti,
Mihelyt szívem vérzését meg-sejti;
És Te kegyetlen! nem szánakozol
Rabodonn, söt kinjára kint hozol!

Kegyetlen! hát a' természet keze,
Nemed remekévé mért hímeze?
Azért, hogy gyilkos légy ártatlanúl,
'S rabod meg-öljed irgalmatlanúl.

Vetkezd-le elébb kegyes Nemedet,
Vagy rejtse a' Vadomba szépségedet,
Vagy könyörülj ízekre tört szívem
Szertelen kínjainn, 's légy hóltig hívem!

XV.

A' LYÁNKÁK. —

Nints mit bízni ma az Afzszony Nembe,
Hátad megett meg-szóll, dítsér szembe;
Tsalfa tettetés magok vifeleti,
El-húll, a' ki reménnyét benne veti.

Két-fzín'ségek paláftolni tudják,
Magokat állandóknak hazudják;
Most eggynek ajánlják sima kezeket,
Majd más bírja álhatatlan szíveket.

Tsalni mást, meg-fzokott mefterségek,
'S tsak akkor tettzik-ki ledérségek,
Ha a' gyávát, az örvénybe buktatta,
Úgy, hogy magát ki-nem szabadíthatta.

Tsúfot úznek az érzékeny szívből,
Egygyűgyút a' leg-igazább hívből,
Dáma Kharakternek mondják hitetlen
Vifeltek', 's e' nékik fedhetetlen.

Mennyit látnak, annyit szeret szívek,
De még tám egyhez sem vóltak hívek;
Kegyetlen gyönyörúségek abban áll:
Ha tsalárd ajjakok Hivekre talál.

Óh Természet! szent kezed, hogy rejti
Belénk az érzést, ha el-felejti,
Hogy a' rá pazérlott fogó lépekkel
E' dúrva Nem! ne éljen kínunkra-el

XVI.

A' GYÖTRŐ TŰZ.

A' szomorúság epefzi
Szívem, 's szemem könnybe ferefzi;
Meg-fagy erembe minden vér,
Jaj már bús szívem tsak alig vér.
A' kegyetlen FILIS bírja
Bús mellyem', 's már alig bírja.
A' fok keservek halmazza
Terhét, tsak kegyelmét szomjazza.

Élek-é még, vagy nem élek
Nem tudom. Nem érez-é Lélek
Semmit, a' mi az életet
Édefsé tenné. Született
A' kínok ezer érzése
Halmára, és ki-nézése,
A' komor jövődőnek-is
Terheli, nints nyugta éjjel-is.

Míg e' Kegyetlen Nimfának
Mézes tsókját, pitzin szájának
Meg - nem nyerhetem , egészszén
Addig tsak borongóba lészén:
Vidúlást sohol sem talál,
'S tsak a' hideg karú halál
Vethet véget keservemnek,
Ha meg - nem hódol szívemnek.

XVII.

A' GYÖTRŐ FILISHEZ.

Meddig nem szánod még kínaimat ?
Keservefenn gyötrő jajjaimat ;
A' Fellegek könnyeket hullatyák
Rá FILIS ! 's a' Vad-fák meg-sirattyák.

A' Vad-Galamb nyögi keservemet ,
A' bús Gerlitze szánja szívemet ;
Mellynek forró heve el-égeti
Mellyemet , ha szíved azt meg-veti.

Szánd-meg óh FILIS Te-is kínomat ,
Ne fokasítsd gyötrő bánatomat ;
Tégy bizonyosá életem felől ,
Melly el-vész : ha nem könyörülsz belől.

Ha meg-hervadt szívem fel-éleszted,
Az életet olly hívbe ereszted;
Kinek leg-utolsó pihegése,
Léfszen érted való esdeklése.

XVIII.

A' FILIS ELSŐ LÁTÁSA.

A' tsendes magánofságnak,
Hajdan karjai között
Lebegtem; 's a' szűz virágnak
Leveléből, kötözött

Kofzorút békés fejemre
Az ártatlan nyugalom.
Nem szált semmifem mellyemre,
Semmi bús aggodalom.

Meg-futottam a' réteknek
Közepinn tsergedező
Patakot, 's a' kis Méheknek
Számokra temjénező

Virágokat le - szaggattam;

'S kalapom mellé fűztem. —

Ha egy lepkét meg - foghattam,

Vélle játékom' űztem.

Nem tudtam csak gondolni - is,

Hogy még gyötrődni - is kell;

Nem tudtam még csak vélni - is,

Hogy Czipris rám bűt lehell. —

Óh nem! de hogy szedegettem,

A' tarka Virágokat;

Mikor már kezembe vettem,

Hogy el - vigyem azokat.

Egy szép hangra el - ejtettem,

Melly a' Fák közzül jöve;

'S mint egy Fa ollyanná lettem:

Egészízen által löve.

El - szórtam a' már meg - szedett

Virágim', 's a' hang után

Szaladtam; mint egy tévedett,

Belső vágyásim után.

Egek! hát egy Patak mellett,
Egy Tölgy-fa' árnyékába,
Egy gyönyörű kép lehelt,
Szenderedve álmába.

Nem tudtam Ró'sát rakott-é
Két hó - szín ortzájára.
Nem tudtam Kláris hullott-é
Szája' hasadására.

Elég az, hogy a' rétekenn
Akár mennyit járkálok;
Soha, sem a' hús Berkekenn,
Illy ró'sát nem talállok.

Le - akartam szakítani,
Jaj! de, hogy hozzá nyúltam:
Hallom ötet sikóltani. —
El - szaladt míg bámúltam!

Áh láttam! de már meszfszire,
Hogy szalad't el-elöllem;
Hogy ment a' völgy setétire,
A' sűrűbe mellöllem.

Szaladtam, de hafzontalan,

Már magát el-rejtette;

Kiáltottam mind úntalan,

De ő el-felejtette. —

Nem szólt, pedig hogy sebefsenn

El-szaladott mellőllem,

Úgy érzem : hogy sérelmesenn

Vitt valamit belőllem.

Bús voltam, hogy hozzá szóltam,

És már bús leszek mindég;

Hogy olly vígyázatlan voltam,

Ha el-rejti őt az Ég!

XIX.

AZ ELŐRE NEM KÉPZELT
LÁTÁS.

Ott a' hol nints femmi gyéken,
A' Fojó partya mellyéken,
Ott a' hol nints femmi fűz,
Ott sétála egyy szép szűz.

Mintha Flóra maga járna,
Vagy Vénus valakit várna,
Vagy valamék Grátzia
Olly ékes vólt: — Czipria!

Az a' kopár part, a' mellyet
Tapodott, nézd-meg a' helyet
Hogy nyögné pitzi lába'
Nyomát; zöld vígságába.

A' Habok elő nyomúlnak,
'S hó-szín lábára borúlnak;
Nyalogatják édesen,
Ő nézi negédesen.

Tsak nem kő-bálvánjá lettem,
Hogy FILISre tekintettem;
Benne mert e' Grátzia,
Háttal vólt rám Czipria.

Meg-engedj Czipri! hibáztam,
Hogy a' dolgot így kurdáztam;
Mert hogy FILIS ilyen szép,
Tudnom kék azt minden képp.

XX.

F O G A D Á S.

Nem nem nyugszom-meg édesem,
Míg szíved' fel-nem keresem;
Melynek élet adó tüze,
Minden búmat széllyel űzze.

Ha a' Halál hatalmánál,
A' Stix fekete partyánál,
A' Pokol' kormos szájába,
Kéne-is menni árrába.

Mertha meg - nyerhetem egyszer,
Bóldog léfzek úgy ezerfzer;
Ha pedig meg-nem nye.hetem,
Éltem' a' sirba temetem.

Úgy-is alig pihegek már,
'S e' pihegése-m-is rád vár;
Ez-is el-hágy majd egézfzen,
Ha bal sorsom tudva léfzen.

Szánd-meg hát FILIS kínomat,
Ne siettesd halálomat;
Könyörülj Angyali lélek,
Úgy-is én tsak érted élek.

XXI.

FILISHEZ.

Nézd hogy vidúl a' Természet,
Melly zöld Kelet és Enyészet,
Egynéhány tsepp esőtől.

Pedig tsak nem el-hervadott,
Minden a' mi ki-fakadott,
A' Nap forró hevétől.

Ah! FILIS! így hervadok-el,
Szívem forró heve öl-el,
Melly érted régen hervaszt.

Ha tsak szád' kedves tsókjával,
'S szíved' hív ajánlásával,
Meg-nem enyhítéd te azt.

Eggy tsóktól a' melly szádról jó,
Hervadt szívem annyira nő,
Mint a' Fűvek leveli;

Ha a' fok szárazság után,
A' Termézet' rendes után,
Az, az első el-nyeli.

XXII.

A R I A.

Sorvadj-meg szerentsétlen szív!

Eméld-meg magadat.

Ha kegyetlen FILID nem hív,

Hol találsz orvasodat?

Óh mennyi mennyi a' barlangokba,

'S a' magánofságnak

Szenteld-fel azt, a' mi még abba

Ép, ne élj e' két-színű Világnak.

Majd ha FILIS hűségedet,

'S haldoklásod' halja;

Tám meg-vettetett létedet,

Kis szíve meg-sokalja;

'S meg-szán. — Áh már elég léfz-é!

De ha meg-vét Téged'

Kiért élfz? óh lám nagyobb réfze

Éltednek a' sírba nyom. — Itt véged.

XXIII.

KÖSZÖNTŐ FILISHEZ.

Ha a' Természet szépsége,
Mind örökké fejlene;
A' Tulipány ékessége,
Emlőidhez illene.

Ezekkel, 's több virágokkal,
Lennék tiszteletedre. —
De most csak sohajtásokkal
Áldozom Innepedre.

Tsak a' Pindus' tetejéről,
'S a' Mú'sák' kedves Völgye'
Virágit tépem tövéről
Számodra, lelkem' Hölgye!

XXIV.

DAMÉT HAJNALKOR.

Oh FILIS! nézd tsak melly szépen
Nytja - fel a fekete
Ködöt a' Hajnal; mely éppen
Mindent gyászba tektete.

Nézd tsak! aranyos szárnyai
Repkedvén Nap - keleten,
'S Élet' - adó Bal'samjai,
Jádván a' Ligeteken.

Mindent; még a' Plántákat - is
Mintegy meg - újra szüli;
'S még az Odvas Bükkfákat - is
Fénye öfzve repüli.

Búját a' kis Fülemile

El-felejtí, 's a' bokor

Zöld Leveli közt tölti-le

Hálá-adását, jókor.

A' Zefírek' lágy szárnyainn

A' Patsirta ringattya

Magát, és bájos húrjainn

Örömét hangoztattya;

Tsak az, el-nem felejthetőnn

Sebet kapott kedvese

Vefztével, nyög egy fa-tetőnn

A' Liget szerelmese:

Búja nem szűnik, 's tsak azért

Halgat-el egész éjjel,

Hogy Reggel, kit gyászol, azért

Nyögjön; kínos vefzéjjel.

A' Tavasfz hasztalan hozza

Ki a' Fák' leveleit

Ő rá; bús szívét kínozza,

Hanem lát gyásfz jeleit.

Ott hagyja az ártatlanúl

 Zöldellő hús gajjakat,

Mellőzi a' tsintalanúl

 Jádzó Zefír szárnyakat:

Meg - ül egy fa száraz gajja

 Hegyin; 's ott nyögi híve

El - vesztét, magát afzalja;

 Így hervad - el kis szíve. —

Áh FILIS! e' Gerlitzének

 Nyögdétselő hangjára,

Az érző állat szívének

 Meg - reped hártya vára.

Az enyim - is meg - repedett;

 'S a' Hajnal nyilására,

Tsak bánattal terhesedett,

 Bájos képed láttára. —

Óh Bíborba születtetett

 Ró'sás Hajnal! szórd szélllyel

Szörnyű - kínom!], mely fektetett

 Gyászba az egész Éjjel.

Vagy menj FILIS ablakára,

'S sugd-meg néki, hogy érte

Remegék, bár boszszújára

Lett kínom, 's ő meg-sérte.

XXV.

A N D A L G Á S.

Szán a' szép FILIS engemet;
Mert szereti hűségemet. —
Óh szán! de talám kis szíve,
Másnak lett már igaz híve.

Óh érez ő! mert heregve
Nyögi kínom', 's keferegve
Tekint reám, hogy tudtomra
Adja, hogy bús fájdalmamra.

Hűségem, és érte égő
Szívemtől, lángokkal ég ő;
De tám meg-fojt'ni akarja,
Hogy vérzését el-takarja.

Ég, mutatja sohajtása,
Bús mellye mélyly duzzadása;
De a' vak sors meg - tiltotta
Töllem; hogy sorsunk ofztotta.

Meg-ölsz Kegyes! és sokára
Halad, hív gyógyítására
Szívemnek, igyekezeted:
Ha érzésid rejtegeted.

Ne rejtőd-el hát Kegyes lélek
Érzésid! mert érted élek. —
Ne nézd bé húnnyott szemekkel
Kínom', 's mord tekintetekkel.

Oh Fántom! sors! vagy mi-is vagy!
Rajtam tett tsapásod olly nagy,
Hogy a' sírig le-tsüggefzti
Fejem', 's éltem bé-rekefzti.

XXVI.

EGY SÍR FÁHOZ.

Bús Fej-fa ! szép FILISEMNEK
Sugd - meg , hogy láttál ülni
Engem' egygy síronn , 's szívemnek
Lángjától' melegülni.

Mond , hogy ott sirtam érette ,
Öszve kútsolt kezekkel ;
Hol a' Halál meg - tömette
Gödreit Emberekkel.

Mond , hogy ide óhajtozik
Öszve tiport bús szívem ;
Ha ő még sem kívánczik
Lenni örökös hívem.

Ide; hol a' gyötrellemnek

Eggy tsendes nyugalom

Vet véget; — búsult lelkemnek

Tsak itt van az óltalom.

A. TSENDESSÉG

Nem a' tényleg hogy moza

Ami tényleg görög lejt!

Ami tényleg görög lejt!

Ami tényleg görög lejt!

Ami tényleg görög lejt!

Ami tényleg görög lejt!

Ami tényleg görög lejt!

Ami tényleg görög lejt!

Ami tényleg görög lejt!

Ami tényleg görög lejt!

Ami tényleg görög lejt!

Ami tényleg görög lejt!

XXVII.

A' TSENDESSÉG.

Nézd a' felhőbe hogy mofsa
Ama Hegy gőzös fejét !
Annak vagyok Én lakofsa,
Annak bírom tetejét.

Ha annak sűrű fái közt
Andalogva sétálok ;
Vagy nézhetem azt a' nagy közt
A' Völgytől, 's hol járkálok :

Akkor a' Mogol kintsevel
Ne ditsekedj felettem !
Ne! — a' Sultán sok gyöngyével ;
Tsak egy kis pont mellettem.

HARMADIK KÖNYV.

FILIS

DALLOKBA.

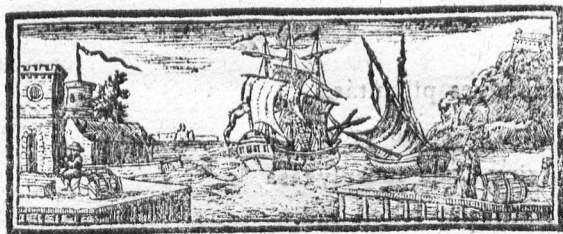
Ifjúságom' Virágát

Kóróvá változtatom;

'S gyermeki korom' vígságát

Bús könnyekkel siratom.

I.

A' M Ú S Á H O Z.

Mú'sám! a' Karpatus Hegye'

Függő Bértzét hangozni

Tanítsd! hogy e' komoj Megye,

Tudjon minn tsudálkozni.

Hagyd - el a' méj barlangokat,

A' vadak bús szállását;

Hagyd ott a' zöld lugasokat,

A' Búsak nyugovását!

Néked egy Ró'sa lugosnak

Árnyékát kell keresned;

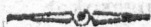
Hová FILIST ujj lakosnak

Kell énekid közt lesned.

Az ő kedves pillantása,
Néked újabb erőt ad;
'S pitziny szája mosolygása
Enthúsiát lehell rád.

Lantod' Tárgyát, a' Czipria,
'S a' Páfus Istennéjét,
Felül haladó Grátzia'
Leg-ékesebb szeméjét,

FILISzt zengjed hát! Eggy édes
Jutalom már ez maga;
Hogy rád mosolyog negédes
Két kökényes tsillaga.

II.

A' MEG-TSALATKOZOTT HÜSÉG.

Vége minden reménységnek,
Már a' Menykö le-tsapott;
Boszfúja a' dühös Égnek,
Vérző szívembe kapott.

Meg-rendült nem várt hangjára,
Sorvad't szívem egészfen;
Isten! óh még utóljára
Bús lelkemből, mi léfzen?

Már látom podvás öblinek
Nyálkás padlannyát kézzen,
A' szomorú sír keblinek,
A' Halál ehbe téfzen.

Ebbe ; a' Mindent - tehető
Leg - hatalmas' b szavára ,
El - olvad meg - nem menthető
Szívem' meg - repedt vára.

Ebbe ; tsak ebbe alszom - ki
Gyötrődésim' halmait ;
Majd , ha tsendesenn nyugszom - ki
Nyugvásom' Századjait. —

Múlj - el hát , óh szzerentsétlen !
Te kínra teremtetett
Bús szívem ! óh Te epétlen !
Ha FILIS el - temetett.

Múlj - el ! ' s e' húséged által
Üzd - el kétes gyanúit ;
' S az Elizeumon által
Menvén , tzáfold Tanúit.

Mutasd - meg tiszteletedet ,
' S Húségedet eránta :
Meg - lásd , meg - vettetésedet
Utóljára meg - bánta.

Hidd-meg FILIS! hogy éretted

Fuvom - ki bús lelkemet;

Bár szerentsétlenné tetted

Örökre életemet! —

Nem nem kérlek, látja az Ég!

Tetted' meg-bánására;

Tsak sírom felett hullafs még

Könnyet, 's sohajts hantjára.

Elég már. — Ditsó végemet,

És jutalmamat vettem;

Hogy holtomig hűségemet

Személyed eránt tettem.

III.
T Ű N Ő D É S.

Elni kínok közt, 's gyötrődni,
Minden remény' sugárát
Meg-halva látni, — sinlődni, —
'S nem esmérni határát:

Az Ifjúság' szép Virágát,
Kórová változtatni;
A' gyermeki kor' vigságát,
Bús könnyekkel siratni.

Mitsoda kínos érzések!
Tsak bús lélkem tudhattya;
Ha sírt szemem könnyezések,
Halvány ortzám' áztattya.

Édes gyermeki időm! óh
Hová repültél töllem?
Kínos érzés! gyötreme! 's óh!
Mit végeztek felöllem!

El-tűntek a' hív érzések,
'S már szívemet szaggatják
A' keservek, a' vérzések
Bús Lelkem' által hatják.

FILIS - is a' reménységnek
Szívembe férkezését
Írigyli, 's tsak a' bús Égnek
Hallatja menydörgését.

Óh Halál! Jóltévő Halál!
Kínaimnak vels véget;
Lát'd szívem sohol sem talál
Kinjába elégséget!

IV.

FILISHEZ.

Nézd, ujj életet leheltet
Az egéfsz Természetbe
Az idő, tsak nékem kellett
Meg-halnom ez életbe.

Tsak én hervadok éretted,
Mikor a' hímes rétnek
Virági, FILIS! melletted
Fejleni szemléltetnek.

Az én éltemet óh! nintsen
A' ki meg-változtatja;
Nints, kedvemet semmi kintsenn
A' ki elő hozhatja:

Tsak Te vólnál, de már Te-is
Seb orvasló szívedet
Töllem meg-tagadtad, 's még-is
Mefszze úzöd hívedet.

Áh FILIS! én már el-múlok
Nem fokára mellőlled;
'S nem lészzen, ha meg-némúlok
Ki lantoljon felőlled. —

Meg-halok: e' darabokba
Szakad't szív, el-alufzik:
Sohajtasom, fátyolokba
Tsak a' Lethébe úfzik.

De ha hallanád, akkor-is
Így sohajt rád: Édesem!
Óh Te mindennél szebb FILIS!
Tsak tettzésed' kerefem.

V.

C Z I P R I S H E Z.

Nints FILIS! — nints ki engemet

Lelkesítene tűzzel!

Nints! — ha tsak Czipris szívemet

Meg-nem áldod más Szűzzel.

Nints Dallomba semmi ékes

Fántázia, rebegek:

Tsak e' szomorú semlyékes

Tsermelly mellett pihegek.

El-múltak lantom' hurjától

A' Kontzertek' hangjai;

El-tűntek éltem' napjától

Az öröm' sugárai.

Tsak a' mord Égnek refzkető
Menydörgési hallanak
Ott; a' hol mászfzor éltető
Zefirették jádz'tanak. —

Ott, a' hol mászfzor a' híves
Patakok' zuhogása,
'S az áldott Természet' mives
Kezei' munkálása

Láttzattak, a' tövifset-is
Rósákkal hogy hinté-be;
'S hogy olztá a' fűveknek-is
Az édes Nektárt Hébe. —

Ott most a' Rókák' kölykei,
'S A' Bagjok mulatoznak,
Lelkem' hajdani hevei,
Cziprisnek így áldoznak.

De Czipri! ha FILISEmet
Vifzfza adnád egyszer még;
Akkor bájos Énekemet,
Meg - halgathatná az Ég.

VI.

Á M O R H O Z.

Óh te Tsalfa! Hízelkedő!
Két-színű! Te Tsapodár!
Hová lettek fényeskedő
El-hólt ígéretid már?

Hát egy meg - rontsolt bús szívnek
Édes reményt jövendőt
Szāvaidd, egy remek mívnek
Ajánlásával bé-tölt?

Óh nem! el-tűntek a' kedves
Ketsegtető képzetek,
'S egy bús könnyeitől nedves
Ortza, ált-bé helyettek.

Mintha édes szendergése,
Eggy szerentsétől fofztott
Rabnak, lántzai zörgése
Közt, édes reményt oasztott

Álma; kedves szabadságát
Egy jól-tévő kezével
Nyujtná: fel-ébred! 's fogságát
Látja álmos szemével. —

Nem hiszen önnön szemének,
Hanem kezét rá veti;
'S mikor durva billintsének
Lántz szemeit érheti,

El-hal. — ájulva rogyik-le
Kéttsége örvényibe;
'S minden remény el-fut tőlle,
A' Világ tág öblibe.

Tsalfa Ámor! Te így bántál
Véllem; mint itt az álom. —
Meg-tsaltál, töllem el-által,
Éltem jajnak találom.

Bíztattal FILIS szívével,

Jaj! de ő töllem el-ált!

Ketsegtettél hűségével,

Jaj! de minden búra vált!

Minden hűségem jutalma

Gyötrelmem, és fájdalom.

Óh te Hűségem óltalma!

Hol a' tsendes nyugalom.

VII.

AZ ÁLOMHOZ.

Jól-tévő Álom! az estet
Arany, 's zomántzokkal festett
Alkonyodott sугárinn

Jöjj-el! ki-sírt szemem' árja,
Érkezéfed' régenn várja;
E' bánatok' határinn.

Itt: a' hol FILIST zokogom,
'S fájdalmimat ki-susogom,
A' lomha Zefireknek.

Itt: hol a' bús Ekhó tárja',
Jajommal hangzó határja,
Zeng a' néma köveknek:

Itt zárd-el az Alkonyodott'
Leptével., meg-fokafodott
Szemem' könnyezéseit;

Mert tsak Te benned találom
Óh Jól-tévőm! édes Alom!
Kínom' enyhüléseit.

VIII.

VOZÁRIHOZ.

Hát el-mégy? — itt hagysz engemet?
Hogy én nyögjem kefervemet,
'S távol léted' érezzem.

Mégy? — itt hagysz egygy kefervébe
Merült búst. — Szívem hevébe,
Hogy Nevedet könnyezzem?

Óh el! de a' sors kívánnya,
Hogy Nagy Lelked' lelkem szánnya;
'S kínok közzé hajoljon.

Úgy van! a' Nagyok szavára
Az is, a' ki nem fokára
Még nagy lehet, hódoljon. —

Menj Te-is ; de hív lelkemnek
Fél részét, 's rontsolt szívemnek,
Tudd-meg hogy el-ragadtad:

Mihellyt tífzta szíved' heve,
Engem' Barátoddá teve,
'S hűséged' által adtad.

Most ugyan az olaj ágnak
Árnyéka, 's a' vígafságnak
Nyugta, vízf-el tölem még:

De ha Márs' vérrel borított
Mezejénn, ditső hírt nyitott
Páját adna-is az Ég:

Akkor, a' vérrel gőzölgő
Csaták', 's Hamvok közt füstölgő
Öszve olvadt fedelek'

Por fellegi közt-is, nézzél
Vízfsza rám ; 's meg- emlékezzél
Hogy én érted lehelek.

IX.

K I - F A K A D Á S.

Gyászos sors! hát FILISEmet
Szüntelen látsam - é még,
'S véle való beszédemet,
Még-is meg-tiltja az Ég?

Hát azonn forró szeretet,
Mellyel szívem érte ég,
El-aludt, el-rejtettetett,
'S meg-hamvadt legyen-é még?

Óh nem, — bár a' betsületnek
Kéntelen engednem kell:
Nem szóllok; de az életnek
Mellyem ő érte lehell.

Előbb lész a' multakkal for,
Hamvahodott tetemem;
Előbb lész forvadt szívem por,
Mint érte nem sír ízemem.

Nem bánom, ha kevélysége
Meg-emélt-is engemet;
Ha szörnyű kegyetlensége
El-óltja-is éltemet:

Még-is hűségem eránta
Örökösenn áll készen.
FILIS! szívem meg-nem bánta,
Hogy érted porrá léssen.

X.

Á L O M.

Villámlik: a' komor Égnek
Repked tüzes mennyköve;
Mellyel e' tág üreiségnek
Minden részire löve.

Harsog az Ég: — gyász fátyola
Tűzbe borúl egészfézen.
'S a' mire lángja hajola,
Az-is mind tűzzé léfzen.

Az Ég' mind a' négy részei,
Lángba keverítettnek;
A' zúgó zápor tseppjei,
Mind égni szemléltetnek.

Az Éjt, a' sűrűnn lobogó
Villámok' hullására,
'S a' refzkettette ropogó
Durrogás' hallására,

Teremtve gondolnád; — ennek
(A' szív borzafztására)
Minden réfzi, tzélzva mennek
A' Föld pufztítására. —

Nints senki, a' ki vígságát
Mutathatná ortzáján;
Nints, a' ki szomorúságát
Ne jajgatná bús száján.

Az álom, a' nyugodalom,
Fut az érzők ágyánál;
Tsak a' rémítő fájdalom,
Marad - meg hajlékánál.

Tsak FILIS, ki e' veszéjjel
Meg-rakott ítéletbe,
Tsendefenn van egész éjjel;
Eggy fetét fzegeletbe.

Tsak

Tsak ő, ki az építőtől
Epefztésre épített;
Háló Háza' rejtekétől,
Minden bút el-kerített.

Már Én, hogy a' páfztoroknak
Víg sipja meg-szóllala;
Hogy a' komor határoknak,
Bús Ekhója szól vala;

Reggel, midőnn még nem feste
Semmit bájos' sűgárja
A' Hajnalnak; 's nem kereste
Filomelát bús párja,

El-mentem; hogy az éjtfzaka
Rémülését ofzlaísam
FILISTől, 's ró'sás ajjaka
Mézes tsókját kaphaísam.

De jaj! óh Ti gyáfzos Egek!
Hogy befzéljem-el azt a'
Borzadást! most-is rettegek,
'S tám vég képp' el-hervafzt a'.

Hűségtelen karjaival,
Ölelget egy hitetlent;
'S az éjj gyászos fátyolival,
Fedezi e' nevetlent.

Kit komor képem láttára,
Képe tüzezsédése,
Láttam: a' múlt éjtszakára,
Hogy ragad't rémülése.

Még kí - sem mond'tam egészen,
'S Ímé ébren találok
Magamat: — 'S már e' mit téfzen?
Tsak merő azonn Álom.

XI.

A' RÓ'SÁHOZ.

Kedves Ró'sa! míg FILISEM'

Ártatlan emlőjénél

Vóltál, addig óh semmifem

Árthatott kis mellyénél,

Úgy nyíltál, úgy illatoztál,

A' mint kellett szabadonn;

'S még kedves'b illatot hoztál,

Mint valaha szádadonn.

De már hogy egygy búsnak keze

Alá estél, 's hatalma

Rád ki-terjedt, el-érkeze

A' múlás diadalma.

El-hervadtak ki-gúnyoló

Levelid ortzájának

Pirofsát, és a' bájoló

Illatok el-múlának :

A' mellyhez a' kis méhek - is

Refzketve lopódzának ;

'S még az ártatlan szemek - is,

Rá félve pillantának.

Azok a' hímes levelek ,

Melyből kézfűlt biboros

Palástod, 's múlattak velek

A' szép szemek ; már poros ! —

De kedves Ró'sa ! bár hervadt ,

Bár ékecséged nintsen ;

Bár illatod mind ki-fzáradt ,

Nékem nállad szebb nintsen ;

Mert te - is FILISÉ vóltál ,

A' mint hajdan én vóltam ;

'S még engem' - is meg-bájoltál ,

Míg neki meg - nem hóltam.

A' Te kínos epedésed,
Nékem önnön magamat
Mutat, 's gyötrő szenyvedésed
Szeretlen fájdalommat. —

Én-is hajdan virítottam,
Kis pihegő mejjénél;
Míg én, csak magam állottam
Szíve kerítésénél.

De hogy el-hajtott kevéjenn,
Maga mellől engemet,
El-hervadok: — e' velzéjenn
Gyötri a' bú létemet.

XII.

A' NYÁRHOZ.

Jöjj hév Nyár! süfs már meleget;
FILIS' fagyos szívére;
Lát'd az észak hogy ereget
Fagyot hideg mellyére.

Nem érzi jéggé vált szíve,
Hogy hevülök érette;
Nem érzi, hogy igaz híve
Majd-el hervad mellette.

Süfs kedves Nyár! meleget már
Fagyos szívére, vére
Hogy értem foljon, régenn vár
Meg-hólt szívem felére.

Ha fel-olvastod , 's el-értem
Végét gyötrődésimnek ;
Vége , hofzsa , nem léfz értem
Tett sok köszönetimnek.

XIII.

FILISHEZ.

FILIS! én már enyészek,
Meg-ölfz hidd-el engemet:
Mérges nyilaid már kéfzek,
Hogy át löjjed szívemet.

A' meg-vetés, a' kevélység,
Útálat, gúnyoló szem;
Ezek, olly rettentő mélység,
Hogy benne el-kell vesznem.

Pedig ezek mind készűlnek,
Éltemet ostromlani.
Bús szívem! ha rád repűlnek,
Le-kell néked omlani!

Lám már meg-vetett tégedet

FILIS, — 's a' tsalfa remény

Hogy ketsegtetné létedet?

Holott ő tsak tünemény.

Ő-is tsak a' bóldogoknak

Lakik fényes Házokba;

Fut, a' bóldogtalanoknak

Nem múlat kunyhójokba.

Oh remény! az embereknek

Gyárfzba borulására

Te-is el-futtz? 's bús lelkeknek

Nem mégy orvaslására?

Nem, nem, sőt egyes erővel,

A' kétttségbe-eséfsel

Dólgozol, hogy emelt fővel

Katzaghafs meg-vetéfsel.

Nem bízik már Én se hozzád,

Nem reménylek semmit-is;

Tsalfa remény! Isten hozzád!

Jó éjtszakát néked-is!]]

En meg-halok Te éretted,
Te kegyetlen FILISEM!
Ha hűségem' meg-vetted,
Már meg-nem tart semmifem.

El-mégyek, hogy a' Hóltaknak
Néma társaságába
Múlatozván, a' múltaknak
Merüljek méj gyászfzába.

El-mégyek, hogy meg-mutassam,
Hogy hív voltam én hozzád.
El-mégyek, hogy ne áztassam
Bús ortzám', Isten hozzád.

XIV.

S Z E M R E H Á N Y Á S .

Edes FILIS! gyermekséged'
Ártatlan tettzetését,
Mivé tettetted kevélységed
Által? 's szívem' érzését.

El-dúltad régi vígságom'
Ketsegtető sugárát;
Fel-hozván szomorúságom'
Nem látható határat.

Gyáft adtál minden Innepi
Vígságomra , kedvemet
Tsak a' komor bánat lepi. —
El-rontád érzésemet.

Haragosa, gyűlölővé,
Irigykedővé lettem;
Hogy ártatlan szennyvedővé,
Kényed által tétettem.

Az epe sár forr már bennem,
Az emélt- el engemet.
Egek! mivé kellett lennem?
Szánjátok - meg szívemet!

XV.

FELVIDÚLÁS.

Egek! hát még reménylhetek?

Hát éppen nem vesztém-el?

Hát örömet ígérhetek

Bús lelkemnek, létemmel?

Hát az a' FILIS, a' ki még

Ez előtt egygy kevéssel

Meg-vetett; az már értem ég

Heves tüzefsedéssel?

Hát el-aludt kevélysége?

Hát meg-jobbúlt egészfszen?

Tám szörnyű kegyetlensége

El-múlt, hogy ne emélszfzen. —

Szomorú pillantásai,
Le-sütött szép szemének;
Lofsú bús aggodásai,
Gondba merült fejének:

Értém titkon égő tüze
Lobogását mutattyák;
'S kevélyen már el-űze
Tőlle, szívem' át hattyák.

Úgy van! nyájas mosolygása
Magához vonz engemet;
'S feje bús férő hajtása,
El-olvasztya szívemet;

Azt a' forró szívet, mellynek
Ő érte ég húsége,
Míg e' búsann hergő mellynek,
Nem lészzen gyáfzos vége. —

Az az eggy édes tekintet,
A' mellyet felém vetett;
Rám édes örömet hintett,
'S vígságra integetett. —

A' Bogáts - is rósát terem

Már nékem, 's a' meredek

Sziklát-is hágni meg - merem,

Még ettől-is éledek.

Egyfzóval ha FILIS bánnya

Meg - vettettetésemet;

Fére bú! gond! már nem szánnya

Lelkem szenyvedésemet.

XVI.

AZ EL-KEVÉLYEDET
FILISHEZ.

FILIS! talám azt gondolod,
Hogy én sírok éretted;
'S majd bús könnyimmal lotsolod,
A' kopár helyt melletted;

Hogy e' sirtól, e' lelkemnek
Keservéből származott
'Sirtól, zöld színt adsz e' helynek;
'S hatalmadonn tapsolíz ott?

Óh nem! a' tsalfa kevélység
Tsalt-meg FILIS Tégedet;
Ez ám az a' szörnyű mélység,
Melly el-fogta szemedet.

Nints

Nints FILIS! óh hidd-el nékem,

Nints benned eggy bakma-is,

A' mit az én kis Vidékem,

Ne adhatna százszor-is;

Mert ott a' leg-kedvesb képek,

Nem olly magok el-hittek

Mint Te; pedig ollyan szépek,

Mint kit Vulkánhoz vittek.

Az igaz, hogy míg szépséged

Kevélység nélkül vala;

Kedveltelek FILIS Téged,

Óh de már ez meg-hala.

Hidd-el soha sem hullatom

Könnyeimet, 's éretted

Darabokba nem szaggatom

Szívem', ha meg-vetted. —

Kevélykedhettz már miattam,

Reád semmi gondom sints;

Elég ha eddig hallattam

Jajom' érted, — már több nints. —

Sőt, ha forrón szerettelek,
A' míg meg-érdemletted;
Éppen úgy meg-vetetelek,
Már nem élek éretted.

XVII.

MEG-KÖVETÉS.

Kevélynek mondasz engemet
FILIm! nagyon hibázol!
Hát nem esméred szívemet,
Hogy rá illyet ruházol?

Nints egy bakma kevélység -is
Abba, kivált erántad;
Bizonyságom még az Ég-is,
'S még-is nékem azt hántad.

Nem, FILIS! óh kedves FILIS!
Nem kevélység az, a' melly
Arra indít, hogy másfizor -is
Engemet illyennek lely.

Valahányfzor a' meg-sértett
Betsúlet, és szerelem,
Maga bozsfzúlójává tett,
Így hartzoltatnak velem.

Nem bánom ha kevélynek mond,
A' ki nem tud engemet
Mi vagyok; e' még kevés gond,
Tsak Te bírjad szívemet.

Az egész Világ' lármáját,
Katzagvã ki-nevetem;
A' gúnyolók' otsmány száját,
Mint a' mi nints meg-vetem.

Hafztalan akárki legyen,
Tsak FILIm! meg ne vefsel;
Véllem semmire sem megyen,
Tsak Te tífztán szerefsél.

Ne mondj hát óh kedves Lélek!
Te kevélynek engemet;
Mert én tsak Te érted élek,
Tsak Te bírod szívemet.

Óh tsak Te néked hódolok,
'S ha Te szívem' meg-veted,
Soha máshoz nem hajolok,
Mert kedvem' el-temeted.

Ah most-is nékem be fokba
Van az, hogy Te nem szóltál
Hozzám, 's hogy a' h — — tokba
Te meg-tsalódva vóltál.

Hidd-el Kedves! hogy nagyobbann
Boszfzút már nem álhatnál
Magadért, mintha ujjobbann
Színedtől el-tiltanál. —

De elégeld-meg kínomat,
Ne gyötörj egygy hibáért!
Óh! nézd szörnyű fájdalmomat!
Ne kínozz nagy vóltáért.

Igaz, hogy annyit vétettem
Ellened, hogy ha azt nem
Gondolnám, hogy tám érettem
Engedsz, nem-is kén' kérnem ;

De most, hogy szíved' esmérem,
'S tudom-is jóságodat. —
Kegyes vagy, 's ah kérni merem,
Ne nézd bocsfzúságodat!

Óh engedj-meg véttségemnek,
Engedj nékem Drága Kints!
Érted rebegő szívemnek,
Heves lángjára tekints!

XVIII.

EGY SÍR KERESZTHEZ.

Te! ki halandóságomat,
Egy sír mohos hantjainn
Kiáltod; gyászos sorsomat,
Lát'd az Hóltak porainn. —

Meg-lehet, 's ő tám igaz-is,
Hogy a' hol te bús Kereszt
Vagy, ezenn gyászos sirra-is,
Egy bús, jaj szókat ereszt. —

Óh én-is azt kiáltozom:
Árnyékozz-be engemet,
Szenyvedt szívem' néked hozom,
Hadd hajtsam-le fejemet

Ide : hol már több kedvesség
Szált panaszló lelkemre ;
Mint a' Világi színefség,
Mennyit szórt életemre. —

Nints a' Világ lármáibann,
Nints semmi vígafságom ;
Nints! tsalóka lármáibann,
Kézfűlt nyomorúságom.

Tsak itt találom nyugalman',
Tsendes birtokotokba ;
Itt léfz leg-hívebb óltalmam,
Komor hatalmatokba.

Itt nem félek, hogy szívemet
FILIS ne tám meg-vefse,
'S érte égő hűségemet,
A' lethébe temefse ;

Sőt meg-tudván, hogy érette
Hóltam-meg, 's hűségemet
Kegyetlenül meg-vetette,
Meg-szán talám engemet:

'S majd tám óh Te kedves Kerefzt!

Ha rá akad síromra,

Szép szeme' könnyibe ferefzt,

'S egygyet sohajt hantomra!

XIX.

A Z É J J H E Z.

Terjeszd - ki ó Te komor éjj,
Fátyolidat felettem !
Te légy e' rohanó vészéj
Árjai közt mellettem.

Te ringasd - el hív szerelmem'
Kinná vált édességét;
Itt: hol szertelen gyötrelmem,
Nem látja elégségét.

Itt rejts - el, óh itt ringasf - el,
Hol mászfizor a' kegyelem
Apolgatott, itt altasf - el,
'S Most könnyeimet nyelem.

Itt, óh itt rejts - el engemet,
Sűrű setétséggeddel;

Itt apolgasd bús lelkeimet,
Nyugtató segédeddel;

Hogy e' keserű poharat,
Édefsé formálhassam;
Mellyet el - válásom arat,
'S Bús szívemnek adhassam.

Óh be keserves képzelet!
Be szív borzasztó átok;
Hogy egy örökös fedelet,
Vonjak érzésim rátok:

A' mellynek sűrű falai,
'S fetét rendbe állása;
Légyen Lelkem' mindenhai
Kegyetlen rongálása.

Nem! le - kell rogyynom alatta!
Ezt soha meg - nem bírom;
Ha látásom' meg - haladta
Szeméjed, már kész sírom.

Úgy-is már el-készült vagyok,
Hogy abba alá szálljak. —
Keferveim igen nagyok,
Mellyek miá szét máljak.

Kézf vagyok a' sír ürege
Homájába le-dűlni,
Kézf, az Ég komor fellege,
Villámjára repűlni.

Tsak ezt tudjam; hogy szép Lélek!
Még - keferged sorsomat;
A' haláltól már nem félek,
Sőt óhajtom siromat.

XX.

DÁMÉT AZ ÉGHEZ.

Beteg FILIS óh kegyes Ég!

Már halálát kívánja;

Kinjábann olyan szörnyenn ég,

Hogy el-múltát nem bánja.

Sőt öszve tett kezeivel,

Hívja a' sáppadt halált;

'S óh! tám már esdeklésivel,

Meg-halgattatást talált!

Láttam; a' Hóld Világánál,

Hogy ült a' sír halmokra;

'S ott halavány sugáránál,

Hogy fojt könnye azokra;

„ 'S gyászos Egek! (így sohajtott:)

„ Óh én még meddig sírom

„ Könnyeimet! már balra hajtott

„ Bús fejemet sem bírom.

„ Miért óh leg-főbb Hatalom!

„ Nem mehetek én még be;

„ E' leg-édesb nyugalom,

„ Bóldog tserdéségébe;

„ Hol szenyvedésem, nyugtató

„ Csendeséget nyerhetne;

„ 'S egy nem háborgattatható

„ Nyugalom követne. “

Így sírt FILIS, — bús szemeit

Így sírta-ki ti rátok;

Kegyess Egek! keserveit

Így sohajtá hozzátok;

De ha őt' meg-halgatjátok,

Keserves panaszába;

Úgy kettőnkből ki-hajtatok,

A' Lelket egy órába;

Mert vagy engem' meg-öljeteK,
Vagy FILISzt gyógyíttátok!
Nála nélkül nem élheteK,
Kínom' ne tódíttátok!

XXI.

HIMENHEZ CHLÓÉÉRT.

Sír Chlóé, — bús könnyeivel
Panaaszolkodik ti rátok
Himen! Ámor! keservivel;
Óh hogy meg-nem szánjátok!

Szánd-meg Himen! mert szemeit
Majd annyira ki-sírja,
Hogy annak zúgó tsepjeit,
Szent Fáklyád meg-nem bírja.

XXII.

XXII.

A' ZEFIRHEZ.

Kedves Zefir! enyelegve
Jöjj ki-feszült mellyemhez,
Hadd izenjek bár heregve,
Valamit FILISEmhez!

Mond-meg néki, hogy életem'
Tsak érte szeretem még!
Óh mond neki, hogy szeretem,
'S hogy szívem tsak érte ég!

Befzéld-el mennyit szenyvedek,
Hogy kínom' meg-nem vallom
Néki; de bár el-senyvedek,
Mond: érte nem sokallom.

Mond: hogy nints nagyobb édeség,
Mint meg-halnom szívéért,
Tsak ez; hogy kettős kedveltség
Vólna élnem kedvéért.

Óh nagy Kints! ha meg-hajlana
Kedves Zefir! szavadra;
'S eggy szomorút fohajtana,
Vedd ezt hívenn szárnyadra;

'S repülj vele enyelegve,
Hozd az én kebelemnek!
Te tudod, hogy melly remegve
Lefem ezt rég' szívemnek.

XXIII.

CSOKONAI HAMVAIHOZ.

Ha a' nagy Dugonits oszlopánál sírtál
Te! midőnn érzékeny lelkeddel nem bírtál;
Ugyan hogy tartsam-meg zuhogó könnyemet
Te érted, a' kiért hálálom léteimet?

Él ő! — oszlopához még-is le-borúltál;
De én mikor érted sírok, már el-múltál;
'S tsak áldott Hamvaid' hív emlékezeti
Az, a' mi érzésim' könnyezni vezet.

Óh hát annál nagyobb, annál keservesebb
Könnyek ezek, mennél sebem-is evesebb;
Mert a' Te könnyed' a' tisztelet hullatta;
De az én ortzámat a' bú áztatgatta. —

Óh az! el-veztedenn (valamikor látom
A' sír' gyász jeleit) szám' tsak jajra tátom;
A' mellyel a' Magyar Nyelv gyászfűt siratom
Benned, 's könnyeimmel porod' lotsolgotom.

Így nyögök: Óh hát még életed' delébe
Száltál a' nyugovás' hofzfűs éjjelébe!
Úgyvan, óh még koránn, mikor a' Hazának
Hív karjai által fogni akarnának. —

De kit könnyezzek én? Óh szerentsés porok!
Kiket nem érhetnek már femmi oltorok.
Százszor bóldog hamvak! a' kikre LILLÁnak
Hit szegési, többé jajt nem adhatának.

Ti nyugofztok, ámbár a' sír' kebelébe,
A' néma halgatás' sűrű éjjelébe;
De már minden bánat határin túl vagytok,
Nyugofztok, 's minden bút ide fejűl hagytok.

Szerentsés változás! mikor megyek én be
E' tsendes nyugalom setét üregébe?
Hol FILISzt, a' kiért már ennyit szenyvedtem,
Bús szívem felejtne, majd ha el-senyvedtem;

Mert csak akkor léfzek hozzád érzéketlen,
Ah gyönyörű Kinzóm! Te kedves Kegyetlen!
Mikor már szívemet a' sír rabbá tette,
'S minden érzésimet a' porba temette.

XXIV.

A' T A V A S Z.

Flóra leányi kellemes bájolással álnak
a' rét'

Pá'sitjai közt, 's idvezlő szaggal áldják
Flóra nevét.

Itt meg a' Ligetek kis Lyánkája,
Szennyetlen Nártziskája,

'S a' Kertek' dísze a' biboros Liliom,
's a' Tulipány jőnek elő.

Ki - nyitja kis tsengettyűjét a' Berkek' kedves
Nimfája

A' Gyöngy Virág, a' mellyre, hogy el-
ne afzszon, borúl rája

Gyenge zöld levele ; mellyet a' Nap
súgára

A' ki nyíló Tavaíz munkáfsága által ,
lehelt a' Tél' boszfújára.

Hafztalan hinted leveled' szép Nimfa ! Szűz
Virágodra ;

Jön a' szép FILIS , 's ki - nyitja kezét ,
Féltő jószágodra.

Ezzel kofzorúzza a' mord Tél aggo-
dalma

Alatt el-lankadott , 's a' fok gondok terhe
miá meg-bádjadt homlokát."

XXV.

Ö R Ö M.

Fére gondok! nem lészek már
Le-lántozott rabotok;
Nézzétek Chloém karja vár,
Fére! tsak óldozzatok!

Hadd rohanjak bíbor szája'
Mézes tsókját le-szedni;
Szívem, kedves Angyalkája'
Szívén fog szenderedni.

Hadd arassam jutalmimat,
Mellyel szeret most az Ég;
Hadd felejtsem fájdalmimat. —
Van-é több boldogság még?

Lám már ölel karjaival,
Lám már Chloém engemet
Bíztat édes tsókjaival;
'S el-dúlja félelmemet.

Fogadja, míg duzzadozó
Kebele' lehellete
Ki nem fogy, életet hozó
Irt ad nékem élete,

Fogadja, míg lételére
Eszmélni tud, mind végig
Vigyáz rám, mint jegyesére,
A' leg-nagyobb hűségig.

Fére lántzok! és bilintsek!
Fére bús képzeletek!
Fére! — kintsemnek hadd intsek,
Ti bú! gond! gyász! tűnjetek.

XXVI.
T Ö R E D É K.

— — — — — Hova?

I
de e' tsendes Berekbe,
Kínom enyhíteni térekbe;
Ennek tsendes homája

El-rejt FILIM' Jég szívetől;
'S a' Mómus' tekintetétől;
Itt nem árt otsmány szája.

Itt a' Világ' lármájától
Távol, eggy fa' árnyékától
Költsönözöm kedvemet;

Itt hahotával nevetem
A' gúnyolókat, 's meg-vetem
Ha mártzongják nevemet.

Sokkal édesebb én nekem,
Ha itt zenghetem énekem'
Eggy bús Fulemilével;

Mint sem, hogy meg-zavarhatna,
Vagy komorságot adhatna,
Eggy Zóil nézésével.

Jer jer Barátom! Te-is be
E' Berek' hús rejtekibe,
E' forrás' zöld partjára,

A' meg-frícsító árnyékok'
Keblébe, e' zöld hajlékok
Énekesi' hangjára.

Ah be kedves édeséget,
Be tiszta gyönyörúséget
Rejteget e' keblébe:

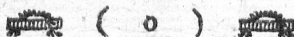
Pedig azt tsak annak adja,
Ki a' lármát oda hagyja;
'S vonódik rejtekébe.

XXVII.

A' VIZEK NIMFÁIHOZ.

Fogadjatok - bé e' tsermely'
Kákái közzé engemet,
Ti Vizek' Ninfái! ez hely
Vonja magához szívemet.
Itt az egyenes Kákából,
És a' Tók éles Sásából,
A' mellyen semmi görts nintsen,
Font Kofzorúmra tekintsen
Az a' kit a' Világ rabbá tett:
Hadd lássa, hogy melly boldogság
Itt lenni; 's hogy dúlja a' hintett
Bál' mulattságát e' vígság.

LAISTROM.

E L S Ő K Ö N Y V.

Da'k.

Level,

I.	A' Hóldhoz.	9
II.	ET Ihez.	11
III.	Esdeklés.	13
IV.	Köszöntő ET Ihez.	15
V.	Kisfaludi Sándorhoz.	16
VI.	ET Ihez.	18
VII.	Egy Nyári éjtfzaka.	19
VIII.	Amorhoz.	21
IX.	A' szép Nemhez.	23
X.	ET Ihez.	24
XI.	Temetői gondolatok.	25
XII.	Egy Barátomhoz.	27
XIII.	Pana'fz.	28
XIV.	Opotsenfzki Györgyhez.	30
XV.	Fel - kiáltás.	31
XVI.	Tanúnak hívott hely.	33
XVII.	ET Ihez.	35
XVIII.	Gyötrem.	37
XIX.	Köszöntő.	44
XX.	Fogadás.	45
XXI.	Klári sírja felett.	47
XXII.	Szabóhoz.	48
XXIII.	Köszöntő ET Ihez.	51
XXIV.	A' hűségtelen ET Ihez.	52
XXV.	A' Természethez.	54
XXVI.	Az Ekhóhoz.	56
XXVII.	Meg-határozás.	57
XXVIII.	Még egyszer ET Ihez.	58

MÁSODIK KÖNYV.

Dall.

Levél.

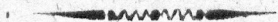
I.	M. Gróf Erdődy György, és M. Aspremont Mária Házasságokra.	61
II.	Az Ekhóhoz ugyan arra.	65
III.	A' Mú'sához biztatás.	69
IV.	Az el-ízaradt Nefelejts	72
V.	Köfzöntő FILIShez.	74
VI.	A' Hóldhoz.	75
VII.	A' hervadt Liliomhoz.	77
VIII.	A' magánofsághoz.	79
IX.	Az el-tévedt örömhöz.	82
X.	Termézet' remeke.	84
XI.	Szabóhoz.	86
XII.	A' Tavaszhöz.	87
XIII.	A' Szerelem első tüze.	89
XIV.	Ária FILIShez.	91
XV.	A' Lyánkák.	93
XVI.	A' gyötrő tűz.	95
XVII.	A' Gyötrő FILIShez.	97
XVIII.	A' FILIS első látása	99
XIX.	Az előre nem képzelt látás.	103
XX.	Fogadás.	105
XXI.	FILIShez	107
XXII.	Ária	109
XXIII.	Köfzöntő FILIShez	111
XXIV.	Damét hajnalkor.	112
XXV.	Andalgás.	116
XXVI.	Eggy sír fához.	118
XXVII.	A' tsendesség.	120

HARMADIK KÖNYV.

*Dall.**Levél.*

I.	A Mú'sához.	-	-	-	123
II.	A' meg tsalatkozott' hűség.	-	-	-	125
III.	Tűnődés.	-	-	-	128
IV.	F I L I Shez	-	-	-	130
V.	Cziprishez	-	-	-	132
VI.	Amorhoz.	-	-	-	134
VII.	Az Álomhoz.	-	-	-	137
VIII.	Vozárihoz.	-	-	-	139
IX.	Ki - fakadás.	-	-	-	141
X.	Álom.	-	-	-	143
XI.	A' Ró'sához.	-	-	-	147
XII.	A' Nyárhoz.	-	-	-	150
XIII.	F I L I Shez	-	-	-	152
XIV.	Szemre hányás.	-	-	-	155
XV.	Fel - vidulás.	-	-	-	157
XVI.	Az el-kevélyedett F I L I Shez.	-	-	-	160
XVII.	Meg - követés.	-	-	-	163
XVIII.	Egy sír Kerefszthez.	-	-	-	167
XIX.	Az Éjjhez.	-	-	-	170
XX.	Damét az Éghez.	-	-	-	173
XXI.	Himénhez Chlóéért	-	-	-	176
XXII.	A' Zefrek.	-	-	-	177
XXIII.	Csokonai hamvaihoz.	-	-	-	179
XXIV.	A' Tavasz.	-	-	-	182
XXV.	Öröm.	-	-	-	184
XXVI.	Töredék.	-	-	-	186
XXVII.	A' Vizek Nimfáihoz.	-	-	-	188

PA 5484

